

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
6.Bf.20/2019/9.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. március 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt ... vádlott ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2018. december 4. napján kihirdetett 20.B.469/2018/29. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott egészséget veszélyeztető cselekményeit 2 rb. a Btk.178.§ (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségének minősíti.

A vádlott a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A bíróság megállapítja, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időből a vádlott őrizetben 2016. október 15. napjától 2016. október 17. napjáig volt.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2018. december 4. napján kelt 20.B.469/2018/29. számú ítéletével ... vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetésében (Btk.164.§ (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) és kábítószer birtoklásának vétségében (Btk. 178.§ (6) bekezdés I. és II. fordulat), ezért őt – halmazati büntetésül - 4 év szabadságvesztés büntetésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani. Megállapította, hogy a vádlott legkorábban a büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Elrendelte a Pesti Központi Kerületi Bíróság 3.B.X.12.740/2013/25. számú 2014. július 17. napján jogerős határozatával kiszabott 1 év 3 hónap börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett a bűnjelek kiadásáról, továbbá a lefoglalt pszichotróp és pszichoaktív anyagok elkobzásáról. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 666.414,- Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő ügyész az ítélettel szemben fellebbezést jelentett be a vádlott terhére a kábítószer birtoklás vétsége 2 rb. elkövetésének megállapítása és a büntetés súlyosítása érdekében. Utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben kifejtette, hogy a törvényszék tévedett, amikor a vádirati minősítéstől eltérően 1 rb. kábítószer birtoklásának vétségében állapította meg a vádlott bűnösségét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eltúlzottan enyhe büntetést szabott ki a vádlottal szemben. Jelentős súlyosító körülményként hivatkozott arra, hogy a vádlott erőszakos vagyoni elleni cselekmény miatt kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt, nő sérelmére követte el cselekményét, aki vele korábban élettársi és az elkövetéskor is közeli viszonyban volt. Ezért indokoltnak tartotta, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés a középértékként kiszabható 6 évet megközelítse.

A vádlott a kihirdetett elsőfokú ítélet ellen enyhítésért, védője a testi sértés büntette vonatkozásában eltérő jogi minősítésért és enyhítésért fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.902/2018/2-I. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, a vádlott és a védő fellebbezését nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az első fokon eljáró törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, az általa megállapított tényállás megalapozott, és az indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megalapozott tényállásból helytálló következtetést vont le a vádlott bűnösségére. Az életveszélyt okozó testi sértés büntette vonatkozásában a cselekmény minősítése törvényes, az ítéleti indokolás a minősítés körében helytálló. Érvelése szerint azonban a kábítószer birtoklása vétségének minősítése azonban téves, figyelemmel a BH.2018.163. eseti döntésben a Kúria által kimunkált bírói gyakorlatra is. Kifejtett álláspontja szerint a súlyosító körülmények száma és nyomatéka súlyosabb tartamú szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás büntetés kiszabását indokolja. Jelezte, hogy az ítélet rendelkező részében a feltételes szabadság kedvezményéről az indokolással ellentétes adat szerepel. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.606.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, állapítsa meg, hogy a kábítószer birtoklásának vétsége 2 rendben elkövetett, növelje a kiszabott szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát, valamint állapítsa meg, hogy a terhelt a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott védője utóbb csatolta fellebbezésének írásbeli indokolását. A korábbi perbeszédében elmondottakat fenntartva kifejtette, hogy védence következetes vallomása alapján kell megállapítani az ítéleti tényállást, amely szerint az életveszélyt okozó testi sértés tekintetében szándékos elkövetést nem lehet megállapítani. A terhelti vallomást összevetette a sértetti előadással, valamint az orvosszakértői véleménnyel lényegében azt kérte megállapítani, hogy a bódult és vélelmezhetően alkoholos állapotban lévő sértett rosszul lett, széken ülve előre dőlt és belecsúszott a vádlott kezében tartott késbe. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla e tényállás alapján a vádlott bűnösségét a Btk.164.§ (9) bekezdés c) pontjába ütköző súlyos testi sértés vétségében mondja ki és erre tekintettel a kiszabott büntetést jelentősen enyhítse. Álláspontja szerint az ítélet egyéb rendelkezései - különösen a kábítószer birtoklás rendbeliségére vonatkozóan - helyesek.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott védője perbeszédében a fellebbezését és az írásbeli álláspontját fenntartotta. Elsődlegesen az enyhébb minősítésre figyelemmel enyhébb büntetés kiszabását indítványozta. További enyhítő körülményként hivatkozott a vádlott személyiségzavarára és arra, hogy a történetek után azonnal segítséget hívott, s erre figyelemmel másodlagos indítványa az ügyészi indítvány elutasítása mellett az elsőfokú ítélet helybenhagyása volt.

A vádlott az utolsó szó jogán a megbánását hangsúlyozta, egyebekben csatlakozott a védőjéhez.

A bejelentett ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta. Kihallgatta a vádlottat, aki

mindvégig tagadta, hogy szándékosan okozta volna a sértett szűrt sérülését, a kábítószer birtoklása vonatkozásában azonban beismerő vallomást tett. A vádlott a tárgyaláson élt a vallomástétel megtagadásának jogával, ezért az elsőfokú bíróság a Be.525.§ (1) bekezdése alapján törvényesen olvasta fel a terhelt nyomozati vallomásait, valamint a kényszerintézkedésről készült jegyzőkönyvből a vádlotti nyilatkozatokat. A tényállás tisztázása és az első tényállási pont tekintetében a vádlott védekezésének ellenőrzése érdekében a Be.85.§ (1) bekezdés h) és a Be.526.§ (3) bekezdése alapján kihallgatta a sértettet, mint különleges bánásmódot igénylő személyt; valamint **sértettet**, és a Be. 527.§ (2) bekezdés b) pontja alapján ismertetéssel tette a bizonyítás részévé tanú 2, tanú 1, 1. sz. tanú, 2.sz. tanú, 3.sz. tanú és 4. sz. tanú tanúvallomását, valamint ismertette az okirati bizonyítékokat, köztük a vádlottra vonatkozó elmeorvosi szakértői véleményt, releváns rendőri jelentéseket, valamint orvosszakértői véleményeket, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a pszichológus szakértői véleményt és a sértettre vonatkozó orvosi dokumentációkat, továbbá a tényállás második pontja vonatkozásában a lefoglalási jegyzőkönyveket, vegyész és toxikológus szakértői véleményeket. Az elsőfokú bíróság ítélete 4. oldal utolsó bekezdésétől a 9. oldal utolsó bekezdéséig értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Nem tévedett a törvényszék, amikor a tényállás első pontjában írt cselekményt a vádlott tagadásával szemben a sértett tárgyaláson tett terhelő vallomására, az azt alátámasztó kk. tanú 1 és tanú 3, továbbá az 1. sz. tanú vallomására, valamint az orvosi iratokra és az orvosszakértői véleményre alapította. Az orvosszakértő a sérülés keletkezési mechanizmusa tekintetében úgy nyilatkozott, hogy az szándékos szűrő mozdulat eredménye. A tényállás második pontjában írt cselekményt a törvényszék a vádlott beismerő vallomására és az azt alátámasztó okirati bizonyítékokra alapította. Az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében ítélete 2. oldal utolsó bekezdésétől a 4. oldal közepéig terhelő történeti tényállást állapított meg, azonban az első tényállásban nem rögzítette a vádlott kábítószer fogyasztásának tényét.

Ezért, a másodfokú bíróság a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok alapján a az ítélet 3. oldal tizenhatodik sorát azzal egészíti ki, hogy: „A két kisfiú lefeküdt aludni a lakószobában, a vádlott pedig – *aki az este folyamán amfetamint és metamfetamint fogyasztott* – a konyhában maradt és várta a sértett hazatérését.”

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által ekként kiegészített tényállás megalapozott, mindenben mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta. A vádlott azon védekezését, hogy véletlenül okozata a sértett sérülését okszerűen vetette el az elsőfokú bíróság. Az azt támadó fellebbezés lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenység támadja, ami a Be.591.§ (1) bekezdés és a Be.593.§ (2) bekezdésére figyelemmel eredményre nem vezethetett.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlott és védője bizonyítási indítványt terjesztettek elő. Indítványozták sértettismételt kihallgatását arra, a védő által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően megismert, a sértett által még 2017. május 24. napján keltezett levélre hivatkozva, amely álláspontjuk szerint azt igazolja, hogy a sértett nem félt a vádlottól, mi több azzal fenyegette, hogy börtönbe juttatja és tönkre teszi az életét. Ezen túlmenően a sértettre vonatkozó elmeorvosszakértői vélemény beszerzését indítványozták. A fellebbviteli bíróság nem tartotta indokoltnak e bizonyítások elrendelését, mivel álláspontja szerint az elsőfokú ítélet indokolása részletesen kitért arra, hogy a törvényszék miért a sértett marasztaló tartalmú vallomását fogadta el a tényállás alapjául. A csatolt levélben sértettarra helyezi a hangsúlyt, hogy megtiltja a vádlottnak a közös gyermekükkel való kapcsolattartást, ez a fenyegetésének alapja, a jelen büntető ügyhöz nincs köze. Nem tartotta indokoltnak a másodfokú bíróság azt sem, hogy sértettre vonatkozó

elmeorvosszakértői véleményt szerezzen be, mert az eljárásban nem merült fel olyan adat, mely ennek szükségességét megalapozná. A sértett esetleges droghasználatára vonatkozó adatok nem képezik az eljárás tárgyát és e körben az elsőfokú bíróság beszerzett két pszichiátriai ambuláns lapot (bírósági iratok 16. naplósám). Ezért a bizonyítási indítványokat az ítéletábra elutasította.

A vádlott és védője által a testi sértés büntettének eltérő minősítése érdekében bejelentett fellebbezése nem alapos.

A fellebbviteli bíróság nem értett egyet a vádlott védőjének jogi okfejtésével, sem a vádlott szándékos elkövetést vitató védekezésével. A vádlott következetesen tagadta, hogy szándékosan okozta volna a sértett szűrt sérülését, véletlen balesetre hivatkozott. A vádlott cselekményét önhibából eredő bódult állapotban valóította meg, ezért a Kúria III. számú Büntető Elvi Döntésére is figyelemmel a tudattartamára a cselekmény tárgyi oldalának ismérveiből vonható le következtetés. Az ítéletábra álláspontja szerint a kést magához ragadó, határozott mozdulattal a sértett bal mellkasa irányába közepes-nagy erővel szűrő vádlott tudatának át kellett fognia, hogy a kés olyan területet érhet, ahol életfontosságú szerv helyezkedik el. Helyesen állapította meg tehát az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott egyenes szándéka terjedt ki a testi sértés okozására és a vádlott, ha nem is kívánta, hogy a sértett életveszélyes sérülést szenvedjen, de annak, mint eredménynek a bekövetkeztébe legalábbis belenyugodott. Az irányadó tényállás alapján tehát a törvényszék okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményét is. Ítélete 9. oldal utolsó bekezdésétől a 10. oldal aljáig kifejtett jogi értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetért, az mindenben megfelel a Kúria Büntető Jogegységi Tanácsa 3/2013. BJE. határozat I. fejezetében írt elhatárolási szempontoknak. Nem tévedett tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor ... vádlott bűnösségét a Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettében állapította meg. A vádlott azzal a magatartásával, hogy bódult állapotban konyhakéssel közepes-nagy erővel megszurta sértettet a bal mellkasán és a szúrása következtében a sértett 8 napon túli, életveszélyes sérülést szenvedett, megvalósította a testi épség elleni bűncselekmény minősített alakzatának valamennyi törvényi tényállási elemét.

Okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére az egészséget veszélyeztető bűncselekmények vonatkozásában is, azonban tévedett, amikor a kábítószer birtoklás vétségét természetes egységnek tekintette. Tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság 1/2007. BJE. határozat I. pontjában írtakat, amelynek lényege, hogy a kábítószerrel visszaélés megvalósulásakor természetes egységet csak az azonos törvényi tényállásba ütköző magatartások képeznek. A fellebbviteli bíróság - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség kifejtett jogi álláspontjával – a BH.2018.6.163 eseti döntésben kimunkált bírói gyakorlatra hivatkozva hangsúlyozza, hogy természetes egységbe az egymással személyi és tárgyi összefüggésben álló, azonos törvényi tényállást kimerítő cselekmények közül is csak az vonható, amelyek között szoros tér- és időbeli kapcsolat is felismerhető. Nincs törvényi alapja annak, hogy a közel egy év időkülönbséggel megvalósult két ugyanolyan bűncselekményt természetes egységbe lehessen vonni. Miután jelen ügyben az irányadó tényállás szerinti két elkövetés között (2015. augusztus 13. és 2016. október 14.) több, mint egy év telt el, ezért a fellebbviteli bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a vádlott egészséget veszélyeztető cselekményeit 2 rb. a Btk.178.§ (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklása vétségének minősítette.

A vádlott terhére bejelentett, a büntetés súlyosítását célzó ügyészi fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket és nem tévedett, amikor szabadságvesztést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést szabott ki a vádlottal szemben. A Btk.164.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette két évtől nyolc évig tartó szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk.178.§ (6) bekezdésébe ütköző kábítószer birtoklásának vétsége két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk.81.§ (3) bekezdése értelmében, ha a bűnhalmazatban lévő bűncselekmények közül legalább kettő határozott ideig tartó szabadságvesztéssel büntetendő, a büntetési tétel felső határa a legmagasabb büntetési tétel felével emelkedett, de nem érheti el az egyes bűncselekményekre megállapított büntetési tételek felső határának együttes tartamát. A Btk. 80.§ (2) bekezdése a büntetés kiszabás elvei között azt rögzíti, hogy a határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabása a büntetési tétel középértéke az irányadó, ami jelen ügyben 6 év. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor – halmazati büntetésül – 4 év szabadságvesztést és 4 év közügyektől eltiltást szabott ki a vádlottal szemben. Ez a tartamú büntetés és mellékbüntetés együttesen szolgálja megfelelően a Btk.79.§-ában írt büntetési célokat, így a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés - a további időmúlásra is figyelemmel - eredményre nem vezethetett.

Helyesen állapította meg a törvényszék a Btk. 37.§ (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a végrehajtási fokozatot és indokolásában helyesen utalt a Btk.38.§ (2) bekezdés a) pontjára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját illetően. Ezért a másodfokú bíróság ennek megfelelően rendelkezett arról, hogy a vádlott a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Az elsőfokú bíróság a vádlott vonatkozásában tévesen rögzítette az őrizet befejező időpontját, ezért a másodfokú bíróság megállapította, hogy a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időből a vádlott őrizetben 2016. október 15. napjától 2016. október 17. napjáig volt.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

A Fővárosi Ítélet tábla ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2019. március 20.

. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva sk.
előadó bíró

Dr. Belovai Henriette sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 20.B.469/2018/29. számú ítélete a rendelkező részben írt változtatással jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2019. március 20.

Dr. Török Zsolt sk.
a tanács elnöke